

Uprchlíká krize – pracovní list – texty

1. Je naší morální povinností uprchlíky nepřijímat, pane Halíku...¹

Autor: František Matějka

Přijmout uprchlíky je to nejhorší, co pro jejich i naší budoucnost můžeme udělat. Mají-li uprchlíci obhájit právo na život a existenci, musí bojovat a ne utíkat. Máme-li my v Evropě obhájit právo na život a existenci, pak se nesmíme stát odkládkem slabých z Blízkého východu a Afriky.

Uprchlíci, které bychom měli přijmout, jsou z logiky věci zatím v konfliktech těmi slabšími. Pokud by byli těmi v konfliktech silnějšími, nikam by neutíkali. Proč se zatím jeví být těmi slabšími? Je to prosté. Pokud si zdánlivě slabší zvyknou na to, že se o ně někdo postará a pomůže jim, přestanou mít potřebu bojovat za svoji oprávněnou existenci, svobodu a právo na život — a časem tuto přirozenou schopnost ztratí úplně.

Když ty v konfliktu slabší přijmeme, paradoxně tím pomůžeme v konfliktech silnějším vyklidit pole, čímž jim umožníme snadněji obsadit území, posílit moc nad ním a velmi pravděpodobně zkonsolidovat síly na další postup směrem na Evropu.

A teď to, co se mi píše ze všeho nejhůř, nicméně mám-li si (a já chci) jako zodpovědný rodič a snad i občan jednoho z evropských států v rámci bezpečnostní prevence vybrat, vybírám si před osudem dětí uprchlíků bezpečí dětí našich. Pokud totiž začneme sem vozit „alespoň“ děti uprchlíků, abychom si tím z části koupili naše svědomí zpět po tom, co jsme začali vojensky zasahovat ve zcela suverénních státech, které nikoho (natož nás) neohrožovaly, nebude to pro místní znamenat nic jiného, než že přestanou mít zájem bojovat se zlem tam, protože o děti už bude postaráno u nás.

Přijímání uprchlíků z válečných konfliktů tedy znamená oslabení síly proti snad společnému zlu v původních zemích konfliktů a obrovské riziko přenesení zárodků konfliktů do států v Evropě. Dostanou se k nám navíc ti slabší, kteří nebyli ochotni vzdorovat a bojovat za svůj život a životy svých vlastních dětí v místech konfliktů. Tím oslabíme také naši vlastní pozici na evropském kontinentu, neboť až islamisté, kteří i kvůli nám zvítězí na Blízkém východu a v Africe, potáhnou na Evropu, budu mít proti sobě jak slabé a zhýčkané Evropany, tak slabou původní opozici z vlastní země, která to už jednou vzdala a utekla. Nebudu daleko od pravdy, když si dovolím napsat, že nám nejenže nepomůžou, ale ještě nám podkopnou nohy, protože pak už nebude kam znovu utéct.

---

¹ MATEJKA, F. (2019): Je naší morální povinností uprchlíky nepřijímat, pane Halíku... Svobodný svět. Dostupné z: <https://www.svobodny-svet.cz/8968/je-nasi-moralni-povinnosti-uprchliky-neprijimat-pane-haliku.html> (10. 12. 2020).

2. Otevřený dopis na podporu stávající imigrační politiky ČR²

Autor: Jindřich Chmelař

Vážení paní, vážený pane, s úzkostí, nadějí a odhodláním překřičet minoritní, leč hlasité názory, se na Vás obracíme s prosbou: Prosíme, využijte svého významného postavení a ochraňte Českou republiku před nebezpečným přílivem imigrantů ze zemí mimo EU. Nikdo z nás není odborníkem na azylovou politiku. Každý z nás podepsaných je však členem rodiny, které si váží, občanem města či vesnice, kterou má rád, a součástí národa, který miluje.

Níže stručně shrnujeme hlavní argumenty, proč je správné nepřijímat do České republiky nové uprchlíky, především ty z afrických a blízkovýchodních, převážně muslimských států.

Nejsem dlužníkem v globálním prostoru – Nevlastnili jsme kolonie. Nenutili jsme cizí národy učit se česky. Netěžili jsme z bohatství cizích zemí. Nevyvolali jsme světovou válku. Z tohoto pohledu jsme svobodná země, nedlužíme nic ani obyvatelům Afriky, ani Asie, ani Arabského poloostrova, ani nikomu jinému.

Naše zdroje nejsou neomezené – Jediná cenná aktiva, která naše země má, je (stále ještě) úrodná půda a dostatek vody. Pro kolik obyvatel? Pro kolik uprchlíků? Pro kolik bratraců a sestřenic uprchlíků? Vážíme se našich zdrojů, a dokud se s nimi nenaučíme správně hospodařit, nemáme právo je rozdávat.

Vážíme si našich tradic a zvyklostí – Co tvoří národ? Věříme, že naše kořeny tkví v naší tradici. Co se stane s národem, který si sám podkope vlastní tradici tím, že mezi sebe vpustí hosty, jež jeho tradici neznají, neuznávají, ba dokonce jí pohrdají a kolem sebe ji potlačují? Jakou životní zkušenost přinese Čechovi ramadán? My věříme, že žádnou, tedy žádnou smysluplnou a pozitivní, protože vychází z jiné tradice a z jiného prostředí.

Víme, jaká je role záchranáře – Každý správný záchranář ví, že pokud chce pomáhat, musí být sám silný a myslet na svou vlastní ochranu. Jinak ohrožuje sebe i oběť. Záchranář, přeceňující své síly, je špatný záchranář. My nejsme dostatečně silní, jednotní a nemáme vyřešeny vnitřní otázky. Přiznejme si, že nejsme schopni účinně pomáhat uprchlíkům uvnitř ČR, aniž bychom neohrozili sami sebe.

Klademe sobě i Vám otázku: Proč potřebujeme v ČR uprchlíky? A komu prospějeme, pokud je přijmeme?

Závěrem nám dovoluňte požádat Vás o zapojení se do aktivní diplomacie za účelem odmítnutí tohoto nebezpečného návrhu Evropské Komise. Děkujeme Vám předem za Vaši osobní angažovanost v této věci.

---

² CHMELARĚ, J. (2015). Otevřený dopis na podporu stávající imigrační politiky ČR. Petice.com. Dostupné z: https://www.petice.com/podpora_imigracni_politiky (10. 12. 2020)

3. Migrace – otázky a odpovědi³

Autor: Amnesty International Česká republika (Šárka Antošová)

Proč se nyní snaží tolik lidí dostat do Evropy?

Protože v současné době čelíme největší uprchlické krizi od druhé světové války. Podle Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) je nyní 68,5 milionů lidí ve stavu, kdy byli donuceni opustit své domovy^[1]. Nejvíce uprchlíků (na 6,3 milionů) pochází ze Sýrie, kde již osmým rokem probíhá občanská válka. Řada lidí, kteří dosud čekali v uprchlických táborech v okolních zemích v naději, že se situace zlepší a budou se moci vrátit domů, nevidí žádnou změnu a v uprchlických táborech není budoucnost pro ně ani jejich děti. Proto se další z těch, kteří na to mají prostředky, vydávají na cestu dál.

V neposlední řadě je uprchlická vlna posilována eskalací násilných konfliktů ve světě a působením teroristických skupin (např. Islámský stát, Taliban, Boko Haram), před kterými lidé utíkají. V mnoha zemích vede dlouhodobě se zhoršující situace ke ztrátě veškerých nadějí, že se situace/režim změní.

Není už ale Evropa přehlcena?

Dle čísel UNHCR byl rok 2015 „rekordním“. Do Evropy přišlo přes milion žadatelů o mezinárodní ochranu.^[2] Ačkoliv jsou tato čísla velká, pro půlmiliardovou Evropu to zatím ještě určitě není limitní situace. Jedná se o naprosto mimořádnou situaci a nejvíce uprchlíků tradičně zůstává v zemích v okolí konfliktů. Přes 90 % syrských uprchlíků tak zůstává v okolních zemích – Libanonu (5 milionová země, která nyní hostí 991 165 syrských uprchlíků), Turecku (3 588 877 uprchlíků), Jordánsku (661 859 uprchlíků), Iráku (248 382 uprchlíků)^[2]. 85 % světových uprchlíků je v rozvojových zemích, které jsou často nesrovnatelně chudší než evropské státy^[3].

Situaci je ale třeba řešit komplexně a usilovat o to, aby lidé ze svých zemí prchat nemuseli. Všechny uprchlíky není možné přijmout, proto je primárně nutné se postarat o ty nejzranitelnější a hledat trvalá a účinná řešení příčin, které masovou migraci a uprchlictví způsobují. Je také nutno zmínit, že mnoho lidí je navraceno zpět do zemí původu, a to ať z důvodu, že nemají právo na mezinárodní ochranu, nebo proto, že se situace v jejich zemi změnila a oni se chtějí domů vrátit. V roce 2017 se do svých zemí původu vrátilo 667 400 lidí, a to nejvíce do Nigérie, Středoafričké republiky a Sýrie^[4].

Česká republika nemá zkušenost s přijímáním a integrací tak velkého počtu uprchlíků

Česká republika má z minulosti zkušenost s podstatně větším počtem uprchlíků, než je současný počet žadatelů o azyl. Při rozpadu Jugoslávie čelila Evropa přílivu téměř milionu uprchlíků z těchto zemí a ČR poskytla ochranu tisícům z nich^[5]. Po uklidnění situace jich tu část zůstala, část se vrátila zpět. Velkou část z nich tvořili muslimové a žádné větší problémy a rozvrat ČR to nezpůsobilo. Azylový systém byl v té době ještě ve svých počátcích, dnes je propracovanější, máme fungující integrační politiku a Státní integrační program pro uznané azylanty, jehož hlavními pilíři je výuka češtiny a podpora v řešení bytové situace. V posledních letech zde oproti světovému trendu nadto žádá o mezinárodní ochranu velmi málo lidí^[5].

³ AMNESTY INTERNATIONAL ČESKÁ REPUBLIKA (2018). Migrace – otázky a odpovědi. Dostupné z: <https://www.amnesty.cz/migrace/migrace-otazky-a-odpovedi#sedm> (10. 12. 2020)

Použité zdroje

1. UNHCR (2018): Figures at a glance. Dostupné z: <https://www.unhcr.org/figures-at-a-glance.html>
2. UNHCR (2018): Syrian refugees. Dostupné z: <https://data.unhcr.org/syrianrefugees/regional.php>
3. UNHCR (2018): Refugees from Somalia. Dostupné z: <https://data2.unhcr.org/en/situations/horn?id=3&country=110>
4. UNHCR (2016): Global Trends 2016. Dostupné z: <https://www.unhcr.org/globaltrends2016/>
5. MVČR (2016): Statistické zprávy o mezinárodní ochraně. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.asp>

